Enderrock | Marcel Pujols | Actualitzat el 14/03/2018 a les 18:00

Dr. Calypso: «Les prioritats comunes acaben canviant pels fills i la feina»

El guitarrista de l'històric grup de l'ska català explica les causes que els han dut a l'aturada indefinida | "La ciutat va fent fora els locals i els grups, és com si et diguessin 'foteu-vos allà ben lluny i no molesteu, foteu tot el soroll que vulgueu però ben lluny d'aquí'"

Formació actual de Dr. Calypso | Juan Miquel Morales

L'ska català no s'entendria sense noms com **Skatalà** o **Dr. Calypso**, precisament aquests últims fa poc van anunciar una aturada indefinida del món dels escenaris que conclourà gairebé 30 anys de carrera amb una última gira al llarg del 2018. Parlem amb el guitarrista dels històrics **Calypso**, Jordi Manyà, perquè ens expliqui on es troba el grup.

Com heu arribat fins al punt de no retorn on us trobeu ara?
JORDI MANYÀ: Ja són molts anys, sembla que el grup ha donat tot el que podia i, a més, en els últims anys els gustos musicals de la gent del grup han anat canviant. Sempre hi ha components que tenen més implicació i altres que en tenen menys i, en fi... hem arribat en un moment en què hem pensat que el millor que podíem fer era deixar-ho.

Teníeu dedicació completa al grup, o teníeu altres feines?
J.M: La majoria dels del grup no han deixat mai de treballar, i alguns sí que han pogut dedicar-se només al grup, però en èpoques concretes. De vegades el tema laboral també és difícil de compatibilitzar, en el cas de membres que estan amb altres grups. Ara tots teníem altres feines o

projectes musicals, però sí que hi va haver moments en què només ens dedicàvem a tocar i a fer discos. Realment, hem arribat a un punt en què ser músic ja no et dona per sobreviure, amb tots aquests últims anys de crisi tot ha anat una mica de baixada; som deu membres, una formació difícil de mantenir.

Què creus que serà el més difícil de viure sense el grup?
J.M: Viure sense el directe. Tocar en directe és el que ens agrada, vam néixer com un grup que l'únic que volia era fer concerts. És el més divertit, sense cap dubte, diverteixes la gent i a tu mateix.

Dr. Calypso. Foto: Juan Miquel Morales

I què és el que no trobaràs gens a faltar?
J.M: A mi paticularment m'agrada tot, si no no hauria tingut un grup durant tant de temps. El que és veritat és que el fet que ara al final tots anéssim per camins musicals diferents, al contrari que al principi, que sí que érem tots a la mateixa freqüència, no m'agrada gaire. Al principi tens unes prioritats comunes, però aquestes van canviant amb les feines i els fills.

Hi ha alguna opció que tant tu com el Sheriff us embranqueu en nous projectes musicals?
J.M: Segurament sí, alguns de nosaltres estem especialment implicats amb la causa musical i no se'ns acut res més que avançar.

Com a veterans que sou dins l'escena de la música jamaicana i els estils minoritaris, com veieu l'evolució que hi ha hagut en aquests gèneres?
J.M: Quan vam començar hi havia molt pocs grups, després cap a final dels noranta i principi dels dos mil hi va haver una gran explosió, i ara des de ja fa uns anys la cosa s'ha tornat a posar al seu

lloc. L'ska té els seus circuits i actualment es troba en l'*underground*, que és d'on va sortir.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=L7PHkHxhNAE

I en termes musicals?
J.M: Quan vam començar la majoria de grups i músics del nostre voltant eren amateurs, poquíssima gent havia estudiat el seu instrument. En el nostre cas, triàvem qui tocava el baix, la bateria o la guitarra pràcticament a sorts. Ara, en canvi, el nivell musical ha pujat molt, tant dels músics com dels estudis o de les produccions dels discos. La gent ja no es llança a la piscina sense saber què es trobarà quan caigui, tot és molt més mesurat. Nosaltres no teníem cap mena de pretenció, tocàvem per passar l'estona, però la cosa es va anar inflant, vam anar incorporant gent a la banda i al públic i vam créixer espontàniament, perquè al principi no teníem la intenció de fer discos.

Gràcia és l'epicentre del grup als primers temps, assajàveu allà. Com heu viscut l'evolució del barri?
J.M: No ens movem tant per Gràcia, el nostre local d'assaig ara és en un altre lloc i la veritat és que ens en hem anat allunyant. Si toquéssim deu anys més potser acabaríem assajant a Lleida. Vam començar a Gràcia i ara som a la Ronda Litoral. La ciutat va fent fora, cada vegada més, els locals i els grups. És com si et diguessin "foteu-vos allà ben lluny i no molesteu, foteu tot el soroll que vulgueu però ben lluny d'aquí". Abans era molt més fàcil trobar un magatzem a qualsevol punt de la ciutat, insonoritzar-te i esperar que els veïns no diguessin res. Ara és impensable.